

Oponentský posudek

Oponent Doc. ThDr. Václav Ventura, ThD.

Posudek oponenta:

Diplomová práce: *Teologie dějin u Jeana Daniélou.*

Vedoucí práce: PhLic. Vojtěch Novotný, ThD.

Autor práce: Hana Mrňáková

Akademický rok 2006/2007

Posluchačka Hana Mrňáková podala na Katedře fundamentální a dogmatické teologie KTF UK diplomovou práci s názvem *Teologie dějin u Jeana Daniélou.* Kromě úvodu, závěru a seznamů je práce rozdělena do čtyř vnitřně členěných kapitol.

V první kapitole sledujeme život, osobnost a dílo Jeana Daniélou a zvláštní podkapitola je věnována i otázkám kolem jeho kontroverzní smrti.

Po tomto vsazení do biografického kontextu je v kapitole druhé nastíněna problematika teologie dějin z pohledu biblistiky, patrologie a dějin teologie do 20. století, včetně přínosu Jeana Daniélou. Ten je stručně nastíněn a tak se otevírá centrální třetí kapitola:

Jean Daniélou – tajemství dějin. Mrňáková si vzala jako vodící text Daniélouovu *Essai sur le mystère de l'histoire* vydání z roku 1982 (1. vydání z r. 1953). Tuto esej pak sleduje, analyzuje a komentuje.

Závěrečná čtvrtá kapitola *Jean Daniélou – christologie a eschatologie* je pokusem představit dogmatické vztahy mezi chalcedonskou definicí a novozákonní eschatologií, jak jim rozumí ve vybraných dílech J. Daniélou a také se snaží nastínit jeho teologii naděje.

Diplomová práce je psána nejen rozumem, ale při četbě slyšíme srdce. Metodicky je vystavěná na analytické lecture textu. Četba je poutivá, občas by neškodilo se více odpoutat od textu a provést vlastní úvahu a zhodnocení případně kritiku.

Cením si, že se Hana Mrňáková pokusila vsadit *Essai* do širšího kontextu Daniélouových prací o teologii dějin – viz seznam literatury, v textu diplomové práce se to mohlo více prosadit. Jako např. je hezky využít Daniélouův příspěvek *Christologie et Eschatologie* v *Das Konzil von Chalkedon: Geschichte und Gegenwart III: Chalkedon heute* (1954) a příspěvek *Geschichtstheologie I* v *Lexikon für Theologie und Kirche*.

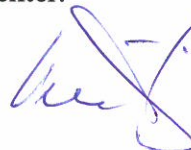
Některé věty by možná by chtěly dovysvětlit: např. „Podobně jako hříchem judaismu je odmítnutí zemřít, aby mohlo nastat vzkříšení...“ (s. 31) Nebo: „To se stalo i na počátku křesťanství, kdy byla odvržena řecko-římská kultura...“ (s. 38) Nebyla spíše v prvních třech či čtyřech stoletích snaha (samozřejmě autor od autora) o recepci s křesťanstvím slučitelných hodnot? Nejsem si také jist, že alegorický výklad se podílí na „vytěsnění dějinného hlediska“ (s. 50), spíše text v dějinách aktualizuje? Také drobná nepřesnost, kritická díla Otců v Sources chrétiennes nevycházela v počátcích zrcadlově, ale jen ve francouzském překladu (s. 10)

Ke kritice snad přidám jen nápad. Stálo by za to pokračovat a v dalším studiu a práci vsadit Daniélouovo přemýšlení o teologii dějin do širšího kontextu teologie dějin u jiných katolických, protestantských i pravoslavných autorů.

Tak to mohou být náměty pro obhajobu.

Jinak a zásadně: je to práce obdivuhodná. Při četbě mnoha prací mě na rozdíl od nich oslovila i osobně. Uvrhla mě to počátků mých teologických čtení, kdy tyto texty a myšlenky bouraly a stavěly. Díky této práci jsem si uvědomil si aktuálnost Daniélouovu. Potěšilo mne, že i dnes mladí teologové a mladé teoložky tu nacházejí inspiraci.

Práci jednoznačně doporučuji k obhajobě a hodnotím eminenter.

doc. ThDr. Václav Ventura, ThD.

24.5.2007